

LAISSEZ - FAIRE

Na otázku

Proč budu hlasovat proti vstupu České republiky do EU

v tomto čísle odpovídají

Mojmír Hampl, Miroslav Ševčík, Martin Říman a Jiří Kinkor

Vstup do EU by nezvýšil moji svobodu - spíše naopak

MOJMÍR HAMPL

Především necítím, že by vstup do EU pro mě znamenal perspektivu posilování principů, které já osobně považuji za klíčové: rozšiřování osobní svobody, méně uzurpující a méně regulující stát, nižší daňové zatížení, menší míra přerozdělování, vyšší míra odpovědnosti každého občana za jeho zdraví, stáří, vzdělání apod. Pravý opak se zdá být pravdou. Důkazem budiž, že představní sladování našeho práva s právem EU zatím znamená zvyšování daní (tj. bez vstupu do EU bychom mohli mít daně nižší!) či znepružňování pravidel hry na mnoha trzích (úpravy zákoníku práce, nové regulace v oblasti zdravotnictví apod.)

Jistě, lze namítnout, že současná česká vláda by podobný kurz zvolila i bez vstupu do EU. To je možné. I tak mi však připadá rádo-vě snazší otočit politické kormidlo v desetimilionové České republice, než v mnohasetmilionové narůžovělé EU. Vstup do EU tak hrozí rizikem zabetonování stávajícího „mírného socialismu v mezích zákona“ navždy. Navíc ze svazku s EU se nedá podle existujících legislativních podmínek dobrovolně vystoupit. Vstup do EU je tedy jednosměrkou se zákazem couvání. A vztah, do kterého lze sice dobrovolně vstoupit, ale z nějž není možné stejně dobrovolně vystoupit, nebezpečně připomíná polootroctví.

Jinými slovy, vstupem do EU ztrácíme nejen velký díl suverenity, ale ještě mnohem víc. Odebíráme si totiž zároveň moc vzít si tento kus suverenity zpět, pokud se nám jako občanům České republiky po čase náklady vstupu do EU budou zdát vyšší než výnosy z členství.

Autor pracuje jako makroekonomický analytik v České spořitelně, a.s. V roce 2000 získal prestižní titul Mladý ekonom roku udělovaný Českou společností ekonomickou. V letech 1998–1999 působil v redakční radě Laissez Faire.

Zatím NE EU, ale ANO Evropě

MIROSLAV ŠEVČÍK

Rozlišuji mezi Evropou (územím, kulturním prostorem, hospodářsky a historicky daným celkem) a EU jako institucionalizovaným seskupením, jehož původní poslání se v posledním desetiletí zprofanovalo.

Proto říkám zatím NE zbyrokratizované, přeregulované, prolobované azkorumpované EU s jejími nedemokraticky jmenovanými řídicími orgány.

Jaké argumenty lze proti vstupu do EU použít? Proč říkám tolikrát NE EU?

NE – protože již není pro všechny prostorem pro volný pohyb zboží. Existuje celá řada regulací, kvót, omezení a nesmyslných norem, které mají údajně chránit spotřebitele, přitom se jedná o pseudoochranu; protože není zabezpečen všem volný pohyb služeb, již nyní je zřejmé značné omezení a regulace např. u dopravníků.

NE – protože pro nás neexistuje plnohodnotný volný pohyb pracovní síly

NE – protože „hlas malých“ není rovnocenný s „hlasem velkých“. Většinové hlasování je v rozporu s myšlenkou společné Evropy T. G. Masaryka.

NE – protože desetitisíce normativních aktů vytváří složitý, propletený a nesrozumitelný systém, sloužící především zájmům bruselské nomenklatury a navíc jej tvoří nekontrolované anonymní úředníci

NE – protože EU řídí orgány a instituce, které nebyly legitimně, demokraticky zvoleny (Evropská komise)

NE – protože EU neprovedla přes 30 let reformu zemědělské politiky, což považují za elementární projev neschopnosti

NE – protože nadměrné přerozdělování prostředků je provázáno korupcí (viz. rozpuštění předchozí Evropské komise)

NE – protože dlouhodobá prosperita nemůže být vybudována za tak pevného regulačního rámce pomocí kvót, limitů, zákazů a příkazů. Nechci bruselskou státní plánovací komisi.

NE – protože výkonnost EU, měřeno tempem růstu HDP, byla oproti USA v posledním desetiletí o celých 73 % nižší. (Průměrný roční růst HDP v EU 1,9 % a v USA 3,3 %)

NE – protože každý spolek zahrádkářů, rybářů a baráčníků ve svých stanovách upravuje možnost dobrovolného vystoupení. Smlouva o EU tuto elementaritu postrádá.

atd. atd... NE EUSR (Evropské unii socialistických republik)

Autor je ředitelem Liberálního institutu a působí jako odborný asistent na katedře ekonomických teorií Vysoké školy ekonomické v Praze.

Existuje politické riziko německé hegemonie

MARTIN ŘÍMAN

Pro mne existují dva důvody - ekonomický a politický. Ekonomické argumenty jsou analyzovány relativně často, třeba na stránkách Laissez-Faire, proto je tentokrát vynechám. Politická argumentace je vzhledem

k obecně praktikované „political correctness“ šlápnutím do vosího hnízda. Ale budiž.

Je evidentní, že pád bipolárního světa, tedy konec Ruska jako ohrožení Západu a sjednocení Německa zásadním způsobem ovlivní

evropskou politiku. Svým způsobem ji vrátilo do tradičních kolejí a původních schémat. Británie pozoruje kontinent ze své „splendid isolation“ s tím rozdílem, že již není sama schopna vynucovat jeho rovnováhu a proto

...Existuje politické...

(Dokončení ze str. 1)

usiluje o co nejtěsnější vztahy s USA. Francie pokračuje po sestupné dráze započaté porážkou Napoleona a s obavami sleduje německého souseda, neschopna se vymanit ze své minulosti a přimknout se k jedinému skutečnému spojenci, anglo-americkému svazku. Rusko, jako už poněkoli katé, se vzpamatovává z velkého domácího třesku a sbírá síly. Posledním velkým hráčem je ten, který nás zajímá nejvíce – Německo.

Sjednocené Německo se protahuje jako člověk probuzený po padesátileté hibernaci pomalu si uvědomuje sama sebe. Rozpomíná se na své myšlenky, postavení, vztahy, touhy a vášně. Začíná chápat, že těch 50 let vlastně nežil, jen přežíval, bez šance uplatnit své zájmy, kterých je najednou kolem plno.

Pojem „Mitteleuropa“ je daleko starší než si většinou myslíme a už frankfurtský sněm v roce 1848 vzrušeně diskutoval o Spojených státech evropských, jejichž hranice budou až v Cařihradu. Samozřejmě pod dominací „mocností středu“.

Vzorci chování společnosti jsou v čase velmi neměnné. Základní myšlenková a politická schémata a priority německého národa se za minulé období politické karantény nijak výrazně nezměnila (tak jako žádného jiného). Jistě, poslední válka byla do té míry zničující, že dvě generace Němců neměly odvahu ani

chuť zvednout hlavu a přemýšlet o sobě jako o svébytném a suverénním národě. To se teď změnilo. Němci znovu objevují svou historii, své geopolitické zájmy, své možnosti.

Je k dispozici mnoho indicií, že tomu tak skutečně je. Německý tlak na zavedení eura, úvahy o vícerychlostní Evropě, Německo jako motor stále těsnější evropské integrace, stále hlasitější úvahy, že Německo nebylo ve válce jen agresorem, ale také obětí, nebo v poslední době vypuštění jakéhosi pokusného balónku v podobě silně protiamerické karty, což by byla událost v dobách západního Německa naprosto nemyšlitelná. Není to dosud jedolný proud, jsou to jen střípky, ale naroubujeme-li je na německou minulost, dá se z nich mnohé vyčíst.

O těchto věcech je dnes, jak už jsem uvedl, nekorektní mluvit. Asi proto, že se vždy triviálně spojují pouze s německým fašismem, tedy, že kdo vidí takto Němce, vidí v nich stále jen hitlerovské agresory. To je ovšem hrubé a nešťastné zkreslení, protože Němci takto uvažovali sto let předtím, než nějaký fašismus v jejich zemi vůbec vznikl a zdaleka to nebylo vždy spojeno s uplatněním brutální síly (viz. např. úvahy Friedricha Naumanna).

Co to má společného s námi? Naše země je, viděno touto geopolitickou optikou, v úplně jiné pozici než státy EU jako Řecko, Portugalsko, Švédsko, ale také než tradiční mocnosti vyrovnávací typu Belgie nebo Dánska. Naš střed Evropy je opět tím měkkým podbríškem, kvůli kterému sice nakonec

vznikají války, ale který jinak nikoho moc nezajímá.

Jsem přesvědčen, že jsme svým způsobem opět v pozici Františka Palackého, v okamžiku, kdy koncipoval svou slavnou odpověď frankfurtskému sněmu, ve které odmítl účast českých zemí na jeho zasedání. Je to sice jen historická spekulace, ale považují za pravděpodobné, že kdyby se rozhodl opačně, neřešili bychom už nikdy žádnou českou otázku.

Samozřejmě, že před námi vyvstává otázka, zda, pokud je tomu skutečně tak, může náš vstup do EU tuto geopolitickou danost nějak změnit. Myslím, že by mohl minimálně zpomalit a tak vytvořit prostor pro hledání řešení. Určitě jedním z nejnadějnějších a nejspolehlivějších by bylo přesvědčit Spojené státy, že střed Evropy je klíčem k její celkové stabilitě. V tomto smyslu je současný vývoj v rámci irácké krize velmi povzbudivý, i když samozřejmě může jít o pouhou peripetii. Nicméně je dobré dát světu i sobě najevo, že neněmecké státy střední Evropy se nehodlají smířit s rolí trabantů svého velkého souseda.

Autor je poslancem
Parlamentu
České republiky
za Občanskou
demokratickou stranu

Pozn. redakce: Trabant = satelit, průvodce, souputník, strážce, nohsled; hanl. (Německo-český slovník)

EU ztělesňuje zhoubné kolektivistické myšlení

JIŘÍ KINKOR

Myšlenka evropské integrace se po II. světové válce pro mnohé stala příslibem budoucnosti bez válek, totalitních režimů a společenských konfliktů. Důvodem minulých válek a tradičních nepřátelství evropského kontinentu však rozhodně nebyla existence samostatných národních států či absence nadnárodních ekonomických či politických institucí. Důvodem byly převažující ideové trendy a intelektuální atmosféra toho či onoho historického období. V Evropě dochází od počátku 19. století k významnému filozofickému zvratu od osvícenského důrazu na rozumové poznání a individuální práva k opovržení rozumem a příklonu ke kolektivistickému chápání společnosti. *Optimistická víze šťastného, hrdého a sebevědomého člověka úspěšně sledujícího své cíle byla postupně zatlačena vizí bezmocného, pokorného, závislého a bezcenného jednotlivce ztraceného v nepochopitelné realitě, neschopného se spolehat na své poznání, orientovaného na kolektiv a na povinnost sloužit ostatním.* Tento filozofický obrat způsobil, že po nadějně éře renesance a osvícenství, jejímž produktem byl obrovský rozmach prosperity, rozkvet vědy a průmyslová revoluce, se Evropa v čele s Německem postupně stala semeníštěm nejhorších odrůd politických ideologií, zejména marxismu, komunismu a později i nacismu. Národy, které dostatečně vstřebaly tyto ideologie, plně připraveny jen čekaly, až se objeví správný vůdce, který pod praporem „veřejného prospěchu“ a pro „blaho národa“ bude sbírat jejich oběti. Všechny zmíněné ideologie mají společného jmenovatele: kolektivismus.

Je-li uplatňován důsledně, vede k totalitním režimům a válkám. Je-li uplatňován umírněně a nedůsledně, vede „jen“ k Evropské unii. Zatím.

Evropská unie je politickým ztělesněním právě tohoto zhoubného kolektivistického myšlení, které dlouhodobě ovládá a ničí naši civilizaci a které ve svém důsledku vede k popření individuálních práv. „Tyto [západoevropské] normy“, uvádí studie *Sociální a ekonomické souvislosti integrace České republiky do Evropské unie* zpracovaná v květnu 2002 kolektivem levicových intelektuálů pro českou vládu, „vycházejí z etických principů, jichž si západoevropská společnost cení (demokracie, lidská práva, svoboda podnikání, soukromé vlastnictví, volná hospodářská sou-

* Kolektivismus nevidí jednotlivce jako autonomní, reálnou bytost, nýbrž jakou podřízenou součástku skupiny. Jednotlivec je pro kolektivistu reálným jen jako buňka organismu kolektivu, která plní jeho záměry a cíle. Lidé si své kolektivistické myšlení zpravidla neuvědomují. Bezděčně používají kolektivistické pojmy, fráze a slogany, aniž by důsledně analyzovali jejich obsah, a proto nemohou zjistit, jak jsou absurdní (např. „veřejný prospěch“, „alokace ekonomických zdrojů společnosti“, „celospolečenské zájmy“, „optimalizace sítě státních a soukromých škol“, „posílení konkurenceschopnosti ekonomiky“, atd.). Kolektivismus je úzce spjat s altruistickou morálkou, která v podstatě zahrnuje racionální zájem člověka o svůj vlastní život a sledování vlastních hodnot a štěstí. Je to morálka, která odmítá bohatství, zisk a kapitalismus, protože jsou ztělesněním egoismu. Je to morálka, která vyzdvihuje sebezapření a obětování hodnot ostatním jako ideál ušlechtilosti. Nemůže být uplatňována důsledně, jen v malých dávkách, protože přílišné sebezapření a sebeobětování vede k sebezničení. Právě z morálky obětování se ostatním (ve jménu „solidarity“) plynou ony „společné evropské hodnoty“, které EU prosazuje.

těž, ale také právo člověka na důstojný život a ochranu před některými *devastačními účinky trhu*“ (zvýraznění přidáno). Ve skutečnosti je EU monstrem, které si „necení“ práv, svobody, ani soukromého vlastnictví ani hospodářské soutěže, neboť všechny tyto principy gigantickým způsobem a systematicky pošlapává ve jménu „solidarity“ (tj. apelu na sebeobětování). Tvrdit, že trh má „devastační“ účinky, mohou jen lidé, kteří trh naivně chápou jako nástroj, který jim má garantovat - bez ohledu na okolnosti a kontext - jistou životní úroveň. Tito lidé touží po nezaslouženém. Trh jako svobodná směna přináší každému přesně to, co si zaslouží. Člověk si zaslouží jen takovou hodnotu, kterou jsou ostatní ochotni mu v dobrovolné směně nabídnout jako protihodnotu za jeho produkt, který vytvořil a nabízí ho ke směně.

Kdyby Evropská unie byla pouze zónou svobodného obchodu a pohybu občanů, byla by racionálním a velmi prospěšným projektem. Byla bytotiž logickým uplatněním principu individuálních práv v celém evropském prostoru. Zajišťovala by i v mezinárodním měřítku to, co mají zajišťovat jednotlivé státy v národním měřítku, tedy chránit práva. Evropská unie však ničím takovým není. Uplatňuje systematické pošlapávání práv, stejně jako je uplatňují jednotlivé evropské národní státy.

První a daleko nejdůležitější ze třech tzv. pilířů tvořící architekturu EU zahrnuje dlouhou řadu programů či strategií tuhé a stále rdousivější státní regulace všech možných oblastí lidského jednání, omezování svobody, iniciace síly

proti nevinným, dobrovolně jednajícím, obchodujícím a spolupracujícím občanům, firmám či institucím. V rámci superstátu EU se sice můžete „svobodně“ pohybovat a obchodovat například evropskými zeměmi, ale v celém prostoru se na vás vztahují stovky a tisíce nemravných příkazů, zákazů, kvót, omezení, povolovacích procedur, výkazů k vyplnění. EU chrlí neustále nové a absurdnější regulace, směrnice a rozhodnutí v oblasti tzv. hospodářské soutěže, zemědělství, trhu práce, finančních trhů, bankovníctví, telekomunikací, vysílání, průmyslu, informatiky, zdravotnictví, školství, kultury, rybolovu, výzkumu a vědy, dopravy, energetiky atd. Vrcholem silně etatizovaného hospodářského prostoru je pak peněžní diktát evropské centrální banky emitující superstátní monopolní měnu euro. Centrální bankovníctví v jakékoli formě, dříve či později, ať v rámci EU nebo mimo ni, zákonitě vede k umělé vytvářeným hospodářským cyklům, recesím a nezaměstnanosti. Socialisté je však vždy svádějí na kapitalismus. Vždyť trh přece „selhává“. Ekonomové hájící doktrínu „selhání trhu“ mohou přispívat k budování mašinérie evropských regulací, která je v konečné instanci celá postavena na rovnostářské myšlence, že svobodný trh a kapitalismus jsou zlem, jsou nespravedlivé, protože vytvářejí velké ekonomické rozdíly mezi lidmi. Je třeba tudíž použít proti lidem sílu, aby se nestali příliš bohatými vzhledem k ostatním. Trh ve skutečnosti neselhává a kapitalismus v Evropě bohužel nemáme a nikdy jsme neměli. Nejbližší mu byly Spojené státy v polovině

19. století. Od té doby Amerika urazila velký kus cesty směrem k socialistické diktatuře. Evropa jí už zakusila, ale nepochopila její podstatu a nepoučila se z ní.

Socialistická mentalita EU mylně považuje chudobu člověka za stav, který je člověka nedůstojný, a naopak, a to je mnohem horší, za důstojné považuje donutit jiného člověka, aby se vzdal vlastního hodnocení svých spoluobčanů a vzájemného dobrovolného jednání a pomoci, aby se vzdal svého myšlení a pod namířenou státní pistolí obětoval hodnoty, které produktivní práci zaslouženě získal. To není solidarita, to je hanebné zneužití pojmu solidarita ve službách altruistické morálky. Drtivá většina lidí, zejména intelektuálů však spor o vstup do EU vůbec nevnímá jako zásadní spor mezi altruismem a egoismem, etatismem a svobodou. Místo toho všude spíše slyšíme ujišťování, kolik peněz nám „přiteče“ z fondů EU (tj. kolik peněz demokraticky ukradnou státy EU svým poplatníkům, aby je poslali příjemcům do ostatních členských zemí).

Veprospěch EU se často argumentuje poukazem na zvýšení prosperity a životní úrovně, jichž za posledních čtyřicet let dosáhly členské země. Je to falešný argument, protože správné srovnání není mezi dnešním stavem a stavem před čtyřiceti lety, nýbrž mezi dnešním stavem a stavem, jehož by dotyčné země dosáhly, kdyby neexistovala EU ale pouze evropská zóna svobodného obchodu, pohybu občanů a kapitálu upravená mezinárodními

smlouvami mezi suverénními státy. Je mimo jakoukoli pochybnost, že prosperita Evropanů a jejich životní úroveň, bohatých i chudých, by bez obrovského balvanu svazujících a nesignifických regulací, obrovských výdajů na provoz regulujících institucí a bez vynucených masivních peněžních transferů byla podstatně vyšší než dnes.

Lze namítnout, že i kdybychom zůstali mimo EU, stejně budeme žít v etatistické zemi, zaplavení absurdními regulacemi, daňově okrádání socialistickými vládami. O tom není pochyb. Otázka vstupu do EU se pak stává otázkou, zda naděje, že jednou budeme žít ve svobodnější zemi, bude po vstupu do EU větší nebo menší. Jsem přesvědčen, že menší. Intelektuální a politické změny se určitě prosazují mnohem pružněji a snadněji ve společnosti relativně hodnotově, jazykově a kulturně homogenní. K takové má Evropská unie mnohem dál než její jednotlivé země.

Říci „ano“ v referendu o vstupu do Evropské unie znamená buď souhlasit s kolektivistickými principy EU anebo věřit tomu, že v rámci EU máme do budoucna větší naději na svobodnější život než mimo ni. Proto řeknu „ne“.

Autor je ekonom a finanční manažer, je popularizátorem objektivistické filosofie a publikuje na www.aynrand.cz

Návrh evropské ústavy – cesta do otroctví (nebo na měsíc)

TOMÁŠ JIRSA

Zástupci členských i kandidátských zemí EU v Konventu přišli pod vedením Valéry Giscarda d'Estaing s návrhem prvních šestnácti článků nové evropské (unijní) ústavy. Na první pohled tento návrh vzbuzuje pocit nedotknutelnosti, ostatně proto je celý zahalen do nekonkrétních termínů typu sociální soudržnost, evropská solidarita, rovnost příležitostí, sociální ochrana, udržitelný rozvoj, různorodost, společná politika, které můžeme číst doslova v každé druhé větě textu a která se stávají základem pro budoucí, již dnes vznikající evropský newspeak.

Hned první odstavce prvního článku ujistí každého o tom, že návrh rozhodně nepředstavuje krok k Evropě svobody a demokracie. Zmínka o Unii, kde by měly být „koordinovány politiky členských států“ a která by měla zajišťovat „určité společné pravomoci **na federální úrovni**“ je smutnou předzvěstí následujících odstavců, které v podstatě pohřbívají koncept Evropské unie jako společenství suverénních a dobrovolně kooperujících států.

Návrh ve svém třetím článku dokonce smíchává dohromady několik částečně protichůdných cílů. A tak zatímco se můžeme dočíst o Evropě s „vyrovnaným ekonomickým růstem“, „svobodným obchodem“, „vysokou mírou soutěživosti“ etc., ve stejné větě vidíme tu samou Evropskou unii jako oblast s „trvale udržitelným rozvojem“ a „sociální spravedlností“. Věta končí poukazem na EU jako „ekonomickou a monetární unii zaměřenou na plnou zaměstnanost...“. K nedohledání je vysvětlení, jak může konvenovat snaha o svobodný trh a vyrovnaný ekonomický růst s cí-

lením na plnou zaměstnanost a se současným pojetím sociální spravedlnosti, trvale udržitelného rozvoje a ostatních módních, ale jinak prázdných výrazů.

Následující věta stejného článku říká, že Unie by měla „zajišťovat ekonomickou a sociální soudržnost, rovnost mezi mužem a ženou, sociální ochranu a ochranu životního prostředí a taktéž rozvíjet vědecký a technologický pokrok **včetně objevování vesmíru**“. Zatímco poslední „kosmické“ sousloví je spíše k smíchu, představuje bruselských úředníků/zákonodárců ustavujících jednotné standardy pro rovnost pohlaví, ochranu přírody atd. pro tak rozdílné země jako jsou Velká Británie, Slovensko, Švédsko či Řecko je strašidelná.

Devátý článek potvrzuje již vyřčené a zpečetuje tak navždy Evropu jako federaci, neboť po zavedení takového principu je de facto nemožné nastolený vývoj zvrátit :

„Ústava a právo přijaté unijními institucemi při vykonávání kompetencí jim ústavou svěřených budou nadřazeny právu národních států.“

Jako zásadní se jeví články 13 a 14, které upravují představu koordinované ekonomické a společné zahraniční politiky. Unijní orgány by měly do určité míry koordinovat ekonomické politiky členských států stejně jako by jednotlivé státy měly brát v potaz nedefinovatelný pojem „společný zájem“ (common interest).

Článek 14 mluví sám za sebe:

„Členské státy budou aktivně a otevřeně

podporovat unijní společnou zahraniční a bezpečnostní politiku v duchu loajality a vzájemné solidarity. Zdrží se veškeré činnosti jdoucí proti zájmům unie nebo hrozící podkopáním její účinnosti.“

V tomto momentě již nikdo nemůže zpochybnit směr, kterým se Evropa ubírá. Tím je absolutní federalizace s relativně malou rolí současných států. Produkt Konventu v podobě prvních šestnácti článků je o to smutnější a výmluvnější, že se na jeho tvorbu mohli podílet již i zástupci kandidátských zemí včetně České republiky. Je to další zásadní důvod, proč říci „NE“ během nadcházejícího referenda.

Českým občanům navíc v současné době hrozí, že budou oklamáni. Půjdou-li při letošním jarním referendu přeci jen vhodit „ANO“ do volebních urn jako souhlas se vstupem do Evropy v současné podobě, budou zřejmě nemile překvapeni. Mezi datem referenda a datem případného vstupu ČR do EU (1. 1. 2004) je ještě jedna významná událost – posincový Římský summit EU. Pokud tam budou přijaty závěry Konventu, tedy zmiňované články jednotné ústavy, budeme na Nový rok vstupovat do naprosto odlišného uskupení, než jsme si odhlasovali – Evropské federace.

Tomáš Jirsa je studentem a šéfredaktorem Laissez-Faire. Více na www.tomasjirsa.info

PŘEDPLATNÉ

ZAUJAL VÁS
ČASOPIS
LAISSEZ FAIRE?

PŘEDPLAŤTE SI
JEJ ZA 100 Kč

Předplatné zahrnuje
zasílání deseti čísel LF ročně každý
měsíc kromě července a srpna.

Kontaktujte Petra Macha:
Tel.: 603 228 753 • Email: machpetr@iol.cz

Úsilí časopisu Laissez Faire, který s omezenými soukromými zdroji pravdivě informuje o evropské integraci a bojuje s vládní propagandou za vstup do EU financovanou z peněz daňových poplatníků, má moji velkou podporu.

*John Laughland,
autor knihy Znečištěný pramen:
nedemokratické počátky Evropské ideje*

PETR MACH

Úskalí evropské integrace

druhé, doplněné vydání

Knihy Úskalí evropské integrace by měla přidat do rozhodování o případném vstupu do EU argumenty, které se pravděpodobně neobjeví ve vládní informační kampani před referendem o vstupu do EU. Druhé vydání je oproti prvnímu vydání z března 2002 doplněné o čtyři nové kapitoly: *Euro přináší Evropě hospodářské problémy, Jak bude fungovat penězovod mezi Bruselem a Prahou?, Lze z EU vystoupit? a Vstup do EU by omezil svobodu občanů.* Kapitola, která se v původním vydání jmenovala Evropská unie a teorie her, je doplněná a přejmenovaná na *Proč evropská ekonomika přestává růst.* Ostatní kapitoly jsou uvedeny v nezměněné podobě. Knihu najdete v knihkupectvích nebo ji můžete objednat v CEPu na dobírku na www.cepin.cz nebo tel. 222 192 406.

NEJHLOUPĚJŠÍ VÝROK MĚSÍCE

„Za základní výhodu vstupu České republiky do Evropské unie považuji to, že zásadní problémy naší společnosti bude řešit Evropský parlament, a ne náš, který často jedná pod vlivem stranických zájmů. Další výhodu vidím v tom, že se budeme snad chovat tak jako obyvatelé Evropské unie, tzn. čestně a poctivě. Zásadní nevýhodu nevnímám žádnou.“ To prohlásil 17. února 2003 s vážnou tváří **Prof. MUDr. Pavel Pařko, DrSc.** v propagačním pořadu České televize **Minuta o Evropské unii.** Pan Pařko ani Česká televize nesdělili samozřejmě veřejnosti své stanovisko za své peníze. Státní Česká televize použila na výrobu tohoto propagandistického šotu veřejné peníze – výnos z tzv. televizního poplatku, který není ničím jiným, než daní z vlastnictví televizoru. Ve svobodné společnosti, kde by otázka vzdání se národní suverenity byla předmětem rovného názorového souboje, by si pan Pařko, pokud by chtěl tato slova sdělit veřejnosti na televizní obrazovce, musel televizní reklamu zaplatit, nebo by mu ji museli zaplatit lidé, kteří si v propagandistickém oddělení České televize pořad Minuta o EU vymysleli. (pm)

Pražský klub
Mladých konzervativců

Pražský klub Mladých konzervativců Vás zve na akci
„Evropská unie jako jediná alternativa?“
která se uskuteční 26. března 2003 od 17.00 ve vzdělávacím centru Mladých konzervativců, Zborovská 542/42, Praha 5.

Účast přislíbil poslanec Martin Říman,
ostatní hosté budou brzy upřesněni na www.konzervativci.cz/praha.

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 603 228 753, machpetr@iol.cz (Petr Mach), tjirsa@centrum.cz (Tomáš Jirsa). Internetový archiv: www.petrmach.cz/lf. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597